

GERGELY BALÁZS – SÁNTA LEVENTE – SZABÓ LILLA

BELAKNI A TERET

Beszélgetés a Kolozsvári Magyar Napok szervezőcsapatának tagjaival

■ *Balázs Imre József: Részt vettem a Kolozsvári Magyar Napok eddigi kiadásain, és egyértelműen érzékelhető volt számomra a növekedés, a népszerűség felfelé ívelése. Nyugodtan állíthatjuk, azt hiszem, hogy egy sikertörténetről van szó. Arra kérdeznék rá, hogy amikor a projekt elindult, akkor ez mennyire volt előre látható, hány évre terveztetek, mivel számoltatok, amikor először belevágtatok? És milyen igénynek próbáltatok megfelelni?*

Gergely Balázs: Megpróbálom röviden összefoglalni. Az első évben, induláskor Kolozsváron, húsz évvel a rendszerváltás után egy olyan közegben, egy olyan nagyvárosban, ahol az akkori népszámlálás adatai szerint körülbelül hatvanezres lélekszámú magyarság élt, plusz még tizenkétezer magyar egyetemista jelenlétével lehetett számolni – egy ilyen városban ehhez hasonló rendezvény addig nemigen volt. Próbálkozások azért voltak, Vincze Lászlóék kíséreltek meg például közösségi eseményt szervezni a monostori Kálvária-dombon. Később a Clujana parkjában is történt hasonló próbálkozás. Részben, amennyire tudom, anyagi feltételek hiányoztak ahhoz, hogy ezek a kezdeményezések betöltsék azt a funkciót, amelyet a Kolozsvári Magyar Napok rendezvény-sorozat vállalt végül magára. 2002-ig, Funar városában végül is nehéz lett volna bármi hasonlóban gondolkodni, de utána jó pár év eltelt még anélkül, hogy bármi látványos történt volna ebben az irányban. Mi, a kezdeményezők ebből indultunk ki, úgy éreztük, hogy van egy olyan úr, amit be lehet tölteni, és be is kell tölteni. Első évben küzdötünk a környezetünk szépségével – nem volt jellemző a hurráoptimizmus a szervezési fázisban a

„a Magyar Napok egyik legpozitívabb hozadéka a közösségépítő, -újraépítő erő és funkció”

rendezvényvel kapcsolatban, általában hitetlenkedve viszonyultak hozzá az emberek. A civil szféra talán legkevésbé, tehát már akkor is nagyon sokan mellénk álltak, de ez is fokozatos, több hónapos munka eredménye volt. A politikum teljesen szkeptikus volt, még a rendezvény előtti utolsó hetekben is rengeteg olyan hang volt, hogy ebből nem lesz semmi. Ehhez képest összejött, és talán az első rendezvény sikere alapozta meg utána a többit, annak ellenére, hogy mi eleve több évre előre gondolkodtunk, és hagyományt szerettünk volna teremteni. Igyekeztünk már ekkor jól meghatározni a kereteket, és jól megideologizálni a rendezvénynek a felépítését, az időzítését – egyrészt a nemzeti ünnep, augusztus 20. a támpont, másrészt a méltatlanul háttérbe szorult „városszületésnap”, amelyik közel esik a nemzeti ünnephez.

Nagy vita volt arról, hogy nyáron, amikor az egyetemisták nincsenek a városban, amikor a város amúgy is kihalt, hiszen szabadságos időszak van, mennyire fér bele Kolozsvár életébe egy ilyen dolog.

B.I.J.: Mindannyiótokat kérdeznék: még ha nem is nagyon illik bevallani egy szervezőnek, de bizonyára voltak kedvenc, számotokra valamiért kiemelkedő momentumai a rendezvény hároméves történetének. Melyek voltak ezek?

Sánta Levente: Egyik legintenzívebb élményem pontosan azon a napon volt, amelyet sokan szidtak – tavaly, 2012-ben a Rúzsa Magdi–Presser Gábor koncerten. Ha úgy vesszük, hogy mit várt a közönség, akkor bizonyos értelemben csalódásnak lehet tekinteni azt a koncertet, de számomra mégis akkor volt egy olyan pillanat, amire azt mondtam, ezért érdemes volt dolgozni. Nyilván számított, hogy tudtam, mi volt mögötte, milyen nehezen jött össze az, hogy Presser Gábort Kolozsváron láthassuk. Tavaly volt még egy másik, számomra nagyon emlékezetes momentum, a toronymuzsika, amikor éreztem, hogy ez teljesen más, mint ami azelőtt volt, és ezért köszönet illeti annak a program a kezdeményezőjét, Potyó Istvánt, a Szent Mihály-templom kántorát. Újból egyértelművé vált, hogy nemcsak az esti koncertekről vagy a Farkas utcai fesztiválhangulatról szólnak a Magyar Napok, hanem sokkal többről. Számomra óriási siker volt az, hogy közel ezer ember vette akkor körül a tornyot, hallgatta a fentről szóló muzsikát. Úgy érzem, ezzel elkezdődött egy folyamat.

Szabó Lilla: Ha már a szervezés kezdeteiről esik szó, azt azért én is elmondanám, hogy a profizmus a Levente belépésével vált jellemzővé a csapatra, mi sok mindenhez kezdetleges módon viszonyultunk addig, mert nem volt tapasztalatunk ilyen, nagyobbfajta rendezvény szervezésével kapcsolatban – a lelkesedésünk nagyobb volt, mint a tapasztalat.

Nekem amúgy első évben volt a kedvenc momentumom, amikor a belvárosban gyakorlatilag csak magyar beszédet lehetett hallani a rendezvények idején, ehhez illeszkedik az *István, a király* vetítése is a Főtéren. Az volt az akkori rendezvény csúcса, az a pillanat, amiért megérte dolgozni – ha csak ennyi lett volna, és nem tudjuk folytatni bármilyen okból kifolyólag, akkor is azt mondtam volna, ezért megérte a rendezvényt kitalálni.

G.B.: Nekem volt egy kedvenc momentumom még az első év szervezési fázisában, ami kapcsolódik a rendezvény kabalafigurájának a megtalálásához. Én a hollómotívumból indultam ki, amelyik közismert módon kötődik Kolozsvárhoz, Mátyás királyhoz. Ha jól emlékszem, épp Könczey Elemér volt a legszkeptikusabb, aki a vizuális arculatot tervezte. Ő azt mondta, ez mégiscsak egy fekete állat, és lehet, hogy elriasztja majd az embereket. Elmentem a műhelyébe, hogy beszéljük meg, lássuk, mégis mit lehetne kihozni az ötletből. Lementünk a pincébe, elkezdte rajzolni a skicceit (szerintem az első tollvonások után megtetszett neki), de ami szenzációs volt, az az, hogy közben felhívott valaki, és én kiszaladtam a pincéből, ahol nem annyira erős a térerő. Kiléptem az út szélére, az út közepén pedig egy törött szárnyú csóka – a holló kistestvére – mozgott, és közeledett felé egy hatalmas autóhullám a sötétben,

felkapcsolt reflektorokkal. Én kirohantam az utca közepére, beteterlem Kőnczyékhez az udvarra a csókát, és le is vittem a pinceműhelybe, mondtam, hogy ha még mindig szkeptikus, akkor lássa, ez egy égi jel – ez kell hogy legyen a kabalafigura. Kacagott egy nagyot, és nyilván ennél maradtunk. Ez utólag lehet, hogy furcsán hangzik, de valamiféle visszajelzés volt mégiscsak arra nézve, hogy jó úton járunk.

Amúgy az első rendezvény idején sorozatban, egymásután értek olyan élmények, hogy kétszer is elkönnyeztem magam, mert annyira hihetetlen volt és annyira felszabadító például a Beatrice zenekar jelenléte az Apáczai líceum udvarán (csak nagyon fokozatosan tudtuk belakni például a Főteret a Magyar Napokkal), az *István, a király*-vetítés is nagy élmény volt, és utána, a következő években bármikor, ha az esti koncerteken alkalmam volt végignézni a tömegben, azért óriási elégtétellel és jóérzéssel töltött el. Fel is töltött mindig a következő rendezvény elindításához az, hogy látszott: erre nemcsak hogy igény van, de óriási lelkesedés kíséri.

B.I.J.: Nyilván nem csak kabalaállat kell egy ilyen rendezvényhez, amelyik lassan branddé válik, vagy máris az. Mik azok a kulcsszavak, amelyek számotokra identitást adnak a rendezvénynek?

Sz.L.: Az alap nyilván az, hogy *kolozsvári*, és hogy *magyar*. A kolozsváriságot próbáljuk meg körülírni és azt jelezni, hogy a városban egy élő magyar közösség van. A legtöbb magyar civilszervezetnek például itt van a székhelye, három magyar püspöki hivatali is itt működik, főesperesi hivatalok is vannak. Ne felejtsük el természetesen a felsőoktatási intézményeket sem. Jó érzés felmutatni, hogy ezek nemcsak papíron léteznek, hanem megvannak a saját jól megszervezett, hagyománnyal rendelkező programjaik. Képesek, félretéve minden irányultságot, ami esetleg elválasztaná őket másoktól, egy ilyen nagy rendezvénybe bekapcsolódni. Úgy is szoktuk mondani, hogy ez a rendezvény tulajdonképpen Kolozsvár kincseinek a felmutatása, annak a felmutatása, hogy vagyunk. És ez nemcsak a magyar közösség irányában fontos, hanem a román lakosság irányában is, sokszor rácsodálkoztak már ők is arra, amit tapasztaltak, hogy nem volt hőbörgés, hogy nem volt fennakadás – a rendőrségtől, csendőrségtől kezdve a résztvevő lakosokig jeleztek felénk ilyen vonatkozásokat.

S.L.: Valóban van ennek egy *interkulturális* vetülete is. Ha azt akarjuk, hogy a többségi lakosság megismerje a kultúránkat, hagyományainkat, értékeinket, akkor ez a rendezvény a legjobb alkalom erre, mivel a programok legnagyobb része nem zárt térben zajlik, hanem a Főtéren és a Farkas utcában, illetve minden ingyenes. Gyakran kérdezik tőlünk a román médiában, hogy a románok, ha eljönnek, mit értenek ebből az egészből, fordítást például biztosítunk-e. Erre az én válaszom az, hogy ha meg akarnak ismerni, akkor jöjjenek el, bárki számára nyitottak a rendezvények, s az esetek 90 százalékában nem kell tolmács, de egyébként több ezer példányban nyomtatunk román nyelvű műsorfüzetet, és kétnyelvű a honlapunk is.

G.B.: Rengeteg kulcsszó van a fejemben folyamatosan a rendezvénnyel kapcsolatban, első pillanattól kezdve. Az említettek mellett az, hogy *közösség*, rendkívül fontos. Számomra a Magyar Napok egyik legpozitívabb hozadéka a közösségépítő, -újraépítő erő és funkció. Sokat beszélünk az ötvenezres kolozsvári magyarságról, de több helyen elmondtam, hogy nem hiszem sajnos, hogy a kolozsvári magyar közösség is ekkora volna – szerintem ez inkább pár ezres, legfeljebb tízezres nagyságrendű. Azokra gondolok, akik naponta megélik ezt, arra, aki naponta benne van valamiképpen, kommunikál a többiekkel. Sokkal nagyobb azoknak a száma, akik magyarok ugyan, népszámláláskor annak vallják magukat, de nincs részük olyan közös élményben, amely által a közösség aktív részének érezhetnék magukat – szomszédságuk nagy része például román, román médiát fogyasztanak, legfennebb magyar országos tévécsatornákat néznek, és a magyar identitástudatuk következképpen kevésbé erős. A Magyar Napok ilyen tekintetben mindenképp óriási nívómot jelentenek, és

nagyon pozitív fejlődést hoztak, hiszen tavaly közvélemény-kutatást is végeztünk, s a kolozsvári magyarok közül a megkérdezettek majdnem 90 százaléka felelte, hogy hallott a Magyar Napokról, és jóval több mint fele mondta, hogy részt vett valamilyen rendezvényen. Én meg merem kockáztatni, hogy ilyen nem nagyon volt az utóbbi évtizedekben – nemcsak a váltás után, hanem előtte sem. Egy kiéhezett közösség találja meg tehát önmagát, egy hétig legalább, ezen a rendezvényen belül, de utána ez egy pluszt jelent, és egész évre valamilyen táplálékot, energiát ad mindenkinek.

Rengeteg más kulcsszó is van: a *tér*, a *főtér*, a *kultúra*, a *vidámság*, a *felszabadultság* – nagyon sokszor abba a hibába esnek azok, akik közösség-szervezéssel foglalkoznak, magunkat is beleértve, hogy azt hisszük, erővel és sok dumával, az emberek fejébe sulykolva azt, hogy meg kell élni a közösségi létet, el is tudjuk érni ezt a célt, és identitást tudunk erősíteni. Nem biztos, hogy hatékonyak ezek az eszközök, ellenben a Kolozsvári Magyar Napok, mint már bebizonyosodott, igenis hatékony ilyen értelemben. Hatékonysága pontosan abban áll, hogy felszabadult, vidám és innovatív, olyan elemeket hoz be, amelyeket sem román, sem magyar viszonylatban általában (legalábbis kolozsvári viszonylatban) nem találunk meg, vagy legfennebb nagyon elszórtan. A kulcsszavak között számomra mindenképpen ott vannak a korosztályok, egyenként – *gyermek*, *fiatal*, *középkorú*, *idős*... Ez is tapasztalat, hogy mindenki talál valamit, ami kicsit stimulálja, ami miatt kimozdul a házból. A *tér* – az, hogy ilyenkor kint is, a szabad ég alatt gyönyörű, reprezentatív tereket lehet belakni. Nagyon érdekes egyébként a Főtér kérdése, és itt egy zárójel hadd csempésszek be a tér átalakításával kapcsolatban, amelyik óriási vitákat váltott ki, és markáns módon megosztotta a magyar közösséget. A többség elutasította az átalakulás jellegét, és tiltakozott ellene. Én magam is eléggé szkeptikus voltam, de azt mondtam, hogy ha már ezt megcsinálják, akkor nem kell még két évtizedig siratni a régit, hanem valamilyen mértékben be kell lakni az újat. Amelyik voltaképpen ugyanaz, mert ugyanazok az épületek vannak körülöttünk, ugyanúgy ott van a szobor, ott van a templom. Utólag valahol elismerem, azokat igazolta az idő, akik azt mondták, érdemes egy kicsit belakhatóvá tenni a teret, nyilván van millió olyan apróság, amire oda kellene figyelni, kicsit meg kellene válogatni például, hogy mi az, ami odaillik, milyen módon és mikor, és mi az, ami nem; mennyire figyelsz oda a környezetre, mennyire figyelsz oda arra, hogy itt emberek laknak a környező házakban. Ez idővel szerintem ki fog alakulni ugyanúgy, ahogy mindenhol máshol is kialakult a világ.

B.I.J.: A Magyar Napokat valahogy be kell illeszteni a város hivatalos világába, esetleg az arculatába is. Hogy alakult a viszony az önkormányzattal, a polgármesteri hivattal? Van-e olyan bátorítás részükről, hogy a rendezvény mondjuk öt év múlva is része lehet a város életének, identitásának?

G.B.: Én biztos vagyok benne, hogy igen, ugyanis a város vezetősége és a polgármesteri hivatal fedezte fel, hogy ebben érték van, számukra is kihasználható érték. Pontosán tudjuk, hogy egyrészt sikeres volt az a kezdeményezés, pályázat, amellyel Kolozsvár 2015-ben Európa Ifjúsági Fővárosa lehet. Ehhez is valamilyen mértékben hozzájárultunk, hiszen a pályázók és a szervezők elég jelentős mértékben alapoznak a Magyar Napok tapasztalataira, vizuális anyagaira, de ugyanezt felfedezte a városvezetés a Kulturális Főváros projekt vonatkozásában is. Én ebben látok egy garanciát arra nézve, hogy akadályoztatni nem fogják, sőt egyre nagyobb mértékben és egyre komolyabb mértékben támogatják. Ez egy nagyon jó kirakatprojekt egy magát multikulturális városként meghatározó település esetében, amelyik ráadásul az említett távlati célokat tűzte ki maga elé. A másik garancia a román lakosságnak és egyáltalán Kolozsvár lakosságának a visszajelzése; elég nehéz egy olyan rendezvényt semmibe venni, amelyik minden túlzás nélkül mondhatjuk, pillanatnyilag a legnagyobb

tömegeket mozgatja meg; és itt kulturális rendezvényről beszélünk, kulturális fesztiválról, és nem egy CFR- vagy U-meccsről.

S.L.: 2010-ben a Kolozsvári Magyar Napok tervezése egybeesett a város imidzsével kapcsolatos vitákkal, bizonyos mértékben ezek is befolyásolták a fesztivál létrejöttét. A városvezetés hozzáállása és támogatáspolitikája jelentősen átalakult az elsőtől a harmadik Magyar Napokig, az anyagi támogatás értéke gyakorlatilag a húszszorosára nőtt. Tavaly már egy olyan partneri szerződést írtunk alá, amely mintegy három oldalon részletezi a polgármesteri hivatal technikai, logisztikai vagy infrastrukturális hozzájárulását a Magyar Napokhoz. Idén is aláírtuk már az elvi megállapodást, amelyet tartalommal a következő hónapokban töltünk fel. Ugyanígy a Kolozs megyei tanács részéről is minden évben maximális támogatást kaptunk. A Kolozsvár Kulturális Főváros Egyesület vezetője már több alkalommal jelezte, hogy szeretne velünk dolgozni, és felajánlotta, hogy legyünk benne mi is a projekt szervezőbizottságában.

B.I.J.: *Balázs említette egyrészt a térhasználattal kapcsolatos idegenkedéseket, amelyeket fokozatosan kellett legyőzni, másrészt beszélt az innovációról, amelykhez bizonyára éppen a tér használata is hozzátartozik. Volt-e ezzel kapcsolatban olyan eset, történet, ami kiemelkedett valamiképpen az elmúlt három év tapasztalatai közül?*

Sz.L.: Önmagában az is nagy lépés volt, hogy a Magyar Napokat sikerült a Főtéren megszervezni. Első évben az is kérdéses volt egy darabig, egyáltalán kapunk-e térfoglalási engedélyt oda. A Beatrice-koncertet például éppolyan megfontolásból szerveztük az Apáczai udvarára, mert korábban voltak viták a „hangos” fesztiválok, sörfesztiválok főtéri jelenlétével kapcsolatban. Első évben tehát azt mondtuk, rockkoncertet nem viszünk ki a Főtérré – azt szeretttük volna megmutatni, hogy a Főtérré kulturáltabb, visszafogottabb rendezvényeket viszünk. Az áttérés a Főtér használatával kapcsolatban a klasszikus koncert volt, Vivaldi *Négy évszakának* előadása. Az volt az az esemény például, amelyre a románok először, nagyobb számban kijöttek – a Filharmónián, annak zenészein keresztül is ment a hírverés. Ha visszanezzük a rendezvény román sajtóvisszhangját, akkor ez az első évben gyakorlatilag a szimfonikus koncertről szól. Ez azóta sokat alakult, de mindenképpen fontos, hogy a magyar közösség is másképpen tekint azóta a Főtérré, sikerült kicsit visszalopni a magyar emberek szívébe, könnyebben elfogadtatni azt is, hogy kopárabbá, pusztábbá vált.

A Farkas utca bekapcsolása a fesztiválba szintén évről évre erősödött. Mi már első évtől kértük a teljes Farkas utca használatát, akkor csak az utca egyötödének a fél úttestjére szólt az engedély a hivataltól. Kétségtelen tehát, hogy létezett bizonyos fokú bizalmatlanság, amelyet le kellett győzni – a harmadik évre jutottunk el odáig, hogy gyakorlatilag a teljes utca a rendelkezésünkre állt.

S.L.: Tavaly nagyon közel álltunk ahhoz, hogy a Botanikus Kertben is legyenek programjaink (vonósnégyeskonzert például), és valószínűleg idén ez sikerülni is fog. Tervben van ugyanakkor a Kaszinó felújított épületének bekapcsolása is dzsessz- és klasszikus zenei koncertek helyszínéként.

G.B.: Mondhatjuk azt is bizonyos értelemben, hogy ezek az eredmények a térhasználattal kapcsolatban gyorsan követendő modellé váltak, azóta a város is több rendezvényt tartott a Farkas utcában, a Magyar Napok tehát sokat hozott a konyhára, a városnapok logójától kezdve egyéb ötleteket is átvettek tőlünk.

B.I.J.: *Ha már itt tartunk: a Könczey Elemér által tervezett Magyar Napok-logó és az arra kísértetiesen emlékeztető városnaplogóval kapcsolatban sok hír volt egy időben a sajtóban. Ennek az ügynek volt még további következménye? Elismerték az „inspirációt”?*

G.B.: Nem ismerték el, de mi sem erőltettük ezt, nem akartunk nagyobb botrányt, miután már nyilvánossá vált az ügy. Számunkra nem volt presztízskérdés, hogy hivatalos útra tereljük a kérdést, annyira evidens volt a dolog, és úgy gondoltuk, hogy inkább a városnapok szervezőinek (kivitelezőnek és megrendelőnek) a szegénységi bizonyítványa ez a hasonlóság.

Visszatérve a térhasználatra: a toronyzene kétségkívül új dimenziót nyitott meg, kiléptünk a síkból, és egy kicsit átkerültünk a vertikális dimenzióba. Vannak ilyen típusú ötleteink a jövőre nézve is, elsősorban a Sétatér belakása következne még, egyrészt a Sétatér is Kolozsvár kincseinek egyike, a funkcióját az év során folyamatosan betölti, felújításának is vannak pozitív hozadécai, még ha a fák túlzott megcsonkítása le is von a dolog sikerességéből. A felújított Kaszinó, illetve az előtte levő tér viszont teljesen egységes, és ezt látjuk egy olyan helyszínnek, amelyik egy klasszikus zenei és egy dzsesszzenei nap erejéig birtokba vehető. Az anyagiaktól is függ, hogy ez a terv ilyen formában megvalósul-e.

Az teljesen nyilvánvalóvá vált, annak ellenére, hogy nagy neveket hívtunk el, a Benkó Dixieland Bandet és másokat, hogy ez a műfaj nem tölti meg a Főteret, ahogy a klasszikus zene sem. Ez amúgy nem negatív értékítélet senkivel szemben, viszont egy olyan realitás, amely arra ösztönzött, hogy találjunk olyan kisebb, de bizonyos értelemben mégis „nagyobb”, szépségében, hangulatában más jellegű értéket hordozó teret, amit be tud lakni ez a két zenei műfaj, amelyik a Magyar Napok repertoárjából kihagyhatatlan. Én, mint mindig, optimista vagyok, és azt remélem, hogy nagy sikere lesz ennek a dolognak.

B.I.J.: Utolsó, klasszikus újságírói kérdés: Mit várhatnak az emberek a 2013-as Kolozsvári Magyar Napoktól?

Sz.L.: Bővebb programkínálatot, mint tavaly, ez máris látható. Lesznek meglepetések is, amiket csak később árulhatunk el.

S.L.: A koncertek programját igyekszünk tudatosan alakítani. Odafigyelünk minden korosztályra és arra, hogy minden zenei stílus megjelenjen, amennyire csak lehetséges. Úgy tűnik, ez idén is sikerül, elmondhatunk pár nevet a főtéri előadók közül is: Csik Zenekar és barátai (Lovasi András és Hobo), Sztevanovity Zorán vagy Demjén Ferenc és vendége, Szörényi Levente. A zárónap főtéri nagy rendezvényét még nem nevezzük meg, csak annyit árulunk el, amennyit Balázs a Paprika Rádióban már bejelentett – hogy a legismertebb magyar rockoperát látjuk vendégül. Augusztus 20-án a 15. Szent István-napi Néptáncalálkozó gálaelőadását láthatjuk, és így a népzene és a néptánc is újból jelen lesz a Magyar Napokon. A nyitógálán a fesztivál összművészeti jellegét szeretnénk erősíteni egy kortárs táncprodukcióval.

G.B.: Amivel még kiegészíteném a dolgot, az a háttérhez tartozik: ennek a rendezvénynek évről évre történő megszervezése nagyon jelentős mértékben anyagi kérdés is, és nem kis összegbe kerül; az összköltségvetés töredékét teszi ki voltaképpen a várostól és a megyétől érkező támogatás. Magyarországról a Bethlen Gábor Alaptól és a Nemzeti Kulturális Alaptól mindig nagyon komoly támogatást kaptunk, és ez jelentette a gerincét az anyagiaknak. Én azt tartom a legfontosabbnak, hogy évről évre nő és kezd meghatározóvá válni az az anyagi forrás, amit a kolozsvári helyi vállalkozók tesznek hozzá a rendezvényhez. Úgy érzem, hosszú távon minél kevésbé szabad kiszolgáltatottá válni úgymond biztos forrásoknak, ezért is fontos, hogy magának érzi a kolozsváriak mindegyik rétege a rendezvényt, és hogy növekvő tendenciát mutat a kolozsvári magyar magánvállalkozók irányából jövő támogatás.

B.I.J.: Látok egyfajta pozitív modellt abban is, ha már itt tartunk, hogy a romániai magyar politikai oldalaknak az együttműködése is megvalósul a rendezvény keretein belül, a szervezésben és más módon is. Erről mondanál néhány szót?

G.B.: Megvalósul valóban, negatív kritikákat is kaptunk ezért a legkülönbözőbb oldalakról. Elsősorban azért kritizáltak bennünket, ahogyan a nyitógálán általában felvonultatjuk a politikusokat. Ezzel kapcsolatban elmondanám, hogy egyrészt a közönség nem fér be a nyitógálákra az Operába, tehát valamilyen mértékben csak elfogadható ez az emberek számára, másrészt pedig valóban üzenetértékű, hogy van az évben egy olyan rendezvény (és reményeink szerint ez a jövőben is így fog történni), ami nem arról szól, hogy egyik vagy másik fél az erejét fitogtatja, hanem arról, hogy le tudunk ülni egy asztalhoz, és mindannyian magunkénak érezzük ezt az egy hetet. A rendezvény másik nagy ereje a civil szférában van, azokban a nem anyagi támogatókban, akik a munkájukkal, energiájukkal kapcsolódnak be a rendezvénybe – beleértve az iskolákat, egyetemeket, egyházakat is. Az, hogy ennyire széles műsorpaletta alakul ki, évről évre nagyon jelentős mértékben nekik köszönhető: mindenki hozza azt, ami neki a kis kincse, értéke, az adott évnek a termése – azt beteszi a közösbe, és ebből alakul ki az, amit Kolozsvári Magyar Napoknak ismert meg a közönség.

Kérdezett Balázs Imre József

